

og Distriktslægen, hvor disse ikke allerede ere Medlemmer af dem, og at Sundhedskommissioner paa 3 Medlemmer og desuden Politimesteren og Distriktslægen som fødte Medlemmer, altsaa 5 Medlemmer i det Hele, skulle oprettes, hvor man ikke allerede har Sundhedskommissioner. Fremdeles foreslaar Lovforslaget, at der oprettes en Oversundhedskommission, bestaaende af 3 Medlemmer foruden Amtmanden og Jyffikus som fødte Medlemmer. Disse Sundhedskommissioner tillægger saa Lovforslaget, som det maa indrømmes, en vistnok i mange Tilfælde meget vidtgaaende Myndighed. Jeg skal imidlertid slet ikke, i Særdeleshed da Tiden er saa langt fremrykket, gaa ind paa Enkeltheberne i denne Retning i Lovforslaget. Jeg skal ikke gaa ind paa, om overhovedet det Apparat, som Lovforslaget søger at skaffe, vil være tilstrækkeligt i saadanne Tilfælde, hvor der udbryder en stor Epidemiover hele Landet, saasom en Koleraepidemio, om det mulig vil være for stort i almindeligt forekommende Tilfælde, og om, hvorledes dette Apparat overhovedet skal virke, thi jeg antager, at det vil blive Gjenstand for nøiere Overveelse i et eventuelt Udvalg. Derimod er der nogle enkelte Punkter i Lovforslaget, om hvilke jeg skal tillade mig at sige et Par Ord, og det er da først med Hensyn til Bestemmelsen i § 21, at i saadanne Tilfælde, hvor offentlig Hjælp ydes Noget indenfor dette Lovforslags Omraade, da skal saadan Sygehjælp ikke betragtes som Fattigunderstøttelse. Jeg tillader mig at fremsætte det Haab, at man muligens her endog vil kunne gribe Leiligheden til i Almindelighed at bestemme ikke alene paa dette Lovforslags Omraade, men i alle andre Tilfælde, at saadan Hjælp, som ydes af det Offentlige i Sygdomstilfælde, ikke nogenfinde skal betragtes som Fattig-hjælp. Jeg vilde anse det for meget heldigt, hvis man kunde komme dertil. I § 22 indeholdes en Bestemmelse om, at Statskassen skal udrede Halvdelen og Kommunen, Amts-repartitionsfondet — det er nærmere bestemt, hvem det er — skal udrede anden Halvdel af de Udgifter, der foranlediges ved de Foranstaltninger, som dette Lovforslag gjør nødvendige. Ogsaa det Princip, som deri ligger, maa jeg anse for heldigt. Et æret Medlem betonedes for nogle Dage siden her i denne Sal under Behandlingen af et andet Lovforslag, at det især var de kommunale Byrder, som vovede op, og som vare særdeles trykkende. Vi have tidligere ved en anden Leilighed vedtaget, at Statskassen træder til og letter nogle saadanne Byrder, som tidligere i sin Helhed have paahvilet Kommunerne. Dette er jo altsaa ogsaa tilfaldet her i § 22, og jeg tror,

at man bør være betænkt paa maasse ogsaa paa flere andre Omraader at gaa videre i samme Retning. Der indeholdes i § 21 sidste Stykke den Bestemmelse, at intet Spørgsmaal vedrørende Krav paa Erstatning efter denne Lov kan indbringes for Domstolene. Jeg tilstaar, jeg har i det Hele taget Noget mod, at man udelukker Domstolene. Der staar i Grundlovens § 2 sidste Punkter, at den dømmende Magt er hos Domstolene, og jeg har altid haft Noget imod og undertiden haft Leilighed til at udtale det her i Salen, at man indsætter i Lov: Ja, men i det, som disse Love angaar, maa Domstolene dog ikke have den dømmende Magt. Jeg maa saa meget mere være derimod med Hensyn til dette Lovforslag, som det virkelig bliver eller kan blive særdeles bethdelige Erstatninger, der her er Tale om. Sundhedskommissionerne have saaledes Myndighed til at paabyde private Folk at flytte ud af deres Leiligheder, fordi de anse deres Leiligheder for smittefarlige og ville have dem desinficerede. Sundhedskommissionerne kunne fremdeles paabyde private Folk at flytte ud af deres Leiligheder for at overlade dem til det Offentlige til Epidemihospitaler. Der staar i Lovforslaget, at der skal gives Erstatning herfor, hvad der naturligvis er i sin Orden, men man vil se, at det er temmelig store Erstatningskrav, der her kan blive Tale om, og jeg veed derfor ikke, hvorfor man har affaaaret de Vedkommende fra at saa disse paakjendte for Domstolene, som dog ellers er dem, der paakjende alle saadanne Stridigheder og Retsspørgsmaal, der opstaa, og som man maa anse for at være bedst i Stand til at paakjende dem paa retfærdig Maade. Man har her en lille Indblanding af Retten, nemlig at Vedkommende kan forlange Taxation af uvillige, dertil inden Retten udmeldte Mænd; men det er en saadan Indblanding af retslig og udenretslig Procedure, som jeg virkelig ikke tror er heldig. I Lovforslagets § 24 sidste Punktum staar der: "Sagerne behandles som offentlige Politisager". Jeg tror ikke, at dette kan være Meningen ganske i den Udstrækning, som det der staar; thi naar der i den første Del af Paragrafen staar: "Overtrædelse af denne Lov . . . straffes, for saa vidt højere Straf ikke er forskyldt efter den almindelige Lovgivning, med Fængsel eller Bøder", har det dog sikkert ikke været Koncipientens Mening andet end at, saa snart der er Tale om højere Straf efter den almindelige Lovgivning, saa maa Strafferetspleien i en saadan Sag gaa efter de Former, som i saa Tilfælde i Almindelighed er foreskrevet. Men jeg er i det Hele taget noget betænkelig ved den Be-